

Psalm 63,2-9: Jutranja molitev

O Bog, moj Bog, željno te iščem, *
mojo dušo žeja po tebi;
moje telo koprni po tebi *
kakor suha in izčrpana zemlja po vodi.
Vate sem se zamaknil v svetišču, *
da bi uzrl tvojo moč in tvojo slavo.
Tvoja dobroti je boljše kakor življenje, *
moje ustnice te smejo slaviti.
Zato te bom slavil v svojem življenju, *
v tvojem imenu bom dvigal svoje roke.
Kakor z najboljšimi jedli se bo nasičevala moja duša, *
v veselju te bodo hvalila moja usta.
Spominjal se te bom na svojem ležišču, *
v zgodnjem jutru bom premišljeval o tebi;
kajti ti si mi pomagal, *
v senci tvojih peruti se radujem.
Moja duša se te oklepa, *
podpira me tvoja desnica.

Hrepenenje po Bogu

Življenje brez Boga. – Nihče ne more pogledati v človekovo srce. Vendar kaže, da vera v naših področjih polagoma izhlapeva. Le kje so tisti, ki gojijo tako tesen odnos do Boga kakor molivec psalma 63, ki pravi: „Spominjal se te bom na svojem ležišču, v zgodnjem jutru bom premišljeval o tebi.“ Redovnice, redovniki, duhovniki in mnogi verniki se poslužujejo vsako nedeljo teh besed. Psalm 63 je namreč že od nekdanj jutranja molitev Cerkve. Ponekod so ga v starem veku molili celo vsako jutro, ko se je občestvo zbralo k jutranji molitvi. Verniki so ga torej znali na pamet.

Žejna duša

Pisec psalma nas vabi, da z njim prepotujemo duhovno pot. V njegovem življenju se je marsikaj zapletlo. Tako se je nekoč godilo tudi kralju Davidu, ki ga je sin Absalom vrgel s prestola in pregnal iz Jeruzalema. Daleč proč od svetišča, znamenja Božje bližine, sedaj v puščavi gleda v negotovo prihodnost. Kako si želi živeti v skupnosti z Bogom, pa ima vtis, da je le-ta odsoten. „Saj si moj Bog, željo te iščem!“ ga kliče in roti, naj se ne skriva za temnimi oblaki, ko je stiska vendar tako velika. Očitno mu je bila vera doslej opora, saj kliče *svojega* Boga in ne le neko neznano višje bitje. Tem bolj je zbežan, ker ima občutek, da je odsoten. In to, ko ga bi prav sedaj tako nujno potreboval kakor si želi telo, ki se je v poletni vročini utrudilo, osvežujočo pitno vodo. Duša že umira od žeje, razpokana je kakor zemlja po dolgi suši. Njeni nemi klici gredo

proti nebu, da bi končno padel dež in ji vrnil življenje. Po tej oživljajoči Božji bližini hrepeni tudi molivec. Čuti, kako krhko in minljivo je življenje, ranjen je, notranji boji so mu vzeli zadnjo moč in veselje. Le kje bi lahko našel Boga? V svetišču – saj je obljubil, da bo na tem kraju sprejel človeka v svojo bližino in mu pokazal svojo moč in slavo? Za tem se molivec ozira. Pravi celo, da je Božja dobrota boljša kakor življenje. Ali obratno: življenje brez Božje dobrohotnosti tega imena v bistvu ni vredno.

Nasičena duša

Kako je molivec našel Boga, ostaja skrivnost. Očitno naj po prvih vrsticah tožbe umolknemo, da Bog začne delovati v našem življenju kakor mu je všeč. *Kje* se je molivcu odprl dostop do Boga, pa je v tem primeru očitno: v svetišču, kraju Božjega češčenja. V hvalnici, dviganju rok k molitvi in daritvi, ki je povezana s prazničnim obedom, se razodeva njegova navzočnost. Žejna duša se je nasitila z najboljšimi jedili, izvirno besedilo imenuje predvsem maščobo in olje. V tej hrani je največ energije. Tako se bo nahranila izčrpana duša in prejela novo moč. Ta izkušnja se bo globoko vtisnila v spomin molivca, oblikovala bo odslej njegov način življenja. Zahvala in slavospev sta najmočnejši izraz obnovljene življenjske sile in odgovor na to, da je Bog dušo molivca dvignil iz prahu ter jo rešil. Odslej molivec ne bo več obupaval zaradi svojih težav, spominjal se bo dobrot, ki jih je prejel od svojega Boga.

Boga oklepajoča se duša

Kaj neki je povzročilo ta preobrat? Molvec pravi kratko in jedrnato: *Ti si mi pomagal*. Na prvi pogled imamo vtis, da je ta izpoved blede, predvsem če pomislimo na močno prispodobo suhe zemlje, s katero je molivec spregovoril o svoji žeji po Bogu. Na ta način pa se odpira za vse, ki molijo z besedami tega psalma, široka pokrajina, v katero lahko vnesejo svoje življenjske izkušnje. Kako Bog deluje, ostane skrivnost, učinke pa jasno vidimo. Vera molivca je postala globoka in tako prisrčna, kakor jo lahko izraža le prispodoba piščanca, ki se zateka pod peruti koklje. Tam je varen pred nevarnostmi sveta, ki prepogosto ljubi krivico in nasilje. Tako se tudi duša odslej oklepa Boga in ga ne bo več spustila. V Peti Mojzesovi knjigi je to dolžnost Izraela. V pripovedi o stvarjenju sveta pa ta izraz označuje ljubezen med možem in ženo. Vez, ki je nastala med Bogom in molivcem, pa se izraža tudi v Božjem delovanju. Njegova desnica ga podpira, daje mu moč in varnost. Tako je duša dosegla cilj poti, ki jo je privedla v skupnost z Bogom.

Avtor:

Klaus Einspieler, referent za Sveto pismo in liturgijo krške škofije
klaus.einspieler@kath-kirche-kaernten.at